DE TOCHT VAN DE DEUTSCHLAND

door PAUL KÖNIG, Kapitein v. d. handelsonderzeeër
:: „Deutschland" ::

(7) (Vervolg.) (Nadruk verboden.)

Zoo kwamen we in de vroolijkste stemming aan onze losplaats bij Locust-Point aan.

Hier had onze kapitein Hinsch met wekenlangen arbeid vooruit gezorgd. De „Deutschland" vond een zoo veilige plaats, was door balken en versperrende netten voor iedere vreemde nadering zoo beschut, dat haar volgens menschelijke berekening volstrekt niets gebeuren kon.

Wij lagen aan een in den stroom uitgebouwden houten pier, gedekt door een groote loods, waarin de voor ons bestemde goederen reeds opgestapeld waren. De streek daar was zoo achteraf gelegen, dat de wegverbinding van de pier tot aan de naaste goede straat eerst aangelegd moest worden.

De geheele aanleg was naar de landzijde toe door een grooten greppel en een prikkeldraadafsluiting versperd.

In den stroom zelf was de „Deutschland" aan den eenen kant door de pier en de N.-D. L.-boot „Neckar" beschut, die sinds het begin van den oorlog in Baltimore lag en ons nu tot woonschip diende. Men kon van haar altijd goed onze boot overzien.

Aan de andere zijde was, de „Deutschland" omgevend, een geheele samenstelling van balken uitgelegd met zware netten, die tot aan den grond reikten, zoodat het zelfs een duiker niet gelukken kon, de boot nader te komen. Buitendien lagen dag en nacht verscheidene wachtschepen klaar, waaronder de „Timmins", die gedurende den nacht met zijn kleinen schijnwerper den ganschen omtrek onvermoeibaar afzocht.

Daarbij kwamen vermakelijke kleine incidenten voor.

Opdat namelijk het lossings- en laadwerk aan de „Deutschland" onopgemerkt zijn gang kon gaan, was buiten om de opslagloods nog een hooge omheining van palissaden opgericht, die ieder uitzicht op schip en laadplaats onmogelijk maakte.

De eenige gelegenheid nu, een blik op de wonderboot, al was het dan ook van een tamelijken afstand, te kunnen werpen, bood een in den stroom verankerde ram, die al spoedig door de couranten-verslaggevers als waarnemingspost benut werd. Hier nestelden ze zich in, verloren ons niet uit het oog en betrokken heel formeel de wacht. Dag en nacht zaten altijd twee man boven op het waggelende ramgetimmerte, in opofferende uitoefening van hun beroep.

Maar ook bij ons is men op zijn post. En 's nachts, bij de aflossing boven op den ram, haalt de schijnwerpersgast van de „Timmins" een grap uit, licht naar den overkant en licht als beleefd man den heeren op hun moeilijken weg bij. Terwijl ze voorzichtig van het getimmerte naar beneden klimmen, worden ze afzonderlijk bijgelicht, mooi den een na den ander, als spinnen met de zaklantaarn, twee in de minuut.

Overigens had onze wakkere kapitein Hinsch eenvoudig voor alles gezorgd, van de ontvangst en het veilige geleide tot onze onderbrenging en verpleging op de „Neckar" toe.

Over dit schip alleen was ook de toegang voor de weinige bevoorrechten, wien veroorloofd werd, de „Deutschland" ten minste van buiten te zien. Een bezoek aan de boot was overigens strikt verboden. Op zichzelf beschouwd hadden wij ons wonderschip gaarne iedereen getoond. Met het oog echter op het gevaar van een aanslag, die voor de eerste Duitsche handels-onderzeeboot uit een algemeen bezoek ontstaan kon, mochten wij van onze principieele weigering niet afwijken; en zoo moesten honderden Amerikanen, die met auto's, dikwijls van veraf, zelfs uit het Westen, gekomen waren, tot ons eigen leedwezen onverrichter zake heengaan.

Slechts de filmmaatschappijen vonden er voordeel bij. Ik vervulde hun wensch, de gansche bemanning bij het eerste betreden van den Amerikaanschen grond te laten vereeuwigen en liet mij buiten met al mijn mannen in een trotsche groep opnemen.

Mijn eerste tocht in de stad geleek een triomftocht. Overal moest de auto stilhouden, van alle kanten werd ik gelukgewenscht, en iedereen wenschte mij de hand te drukken. Ik werd de eerste dagen in Baltimore tot een soort verkeershindernis.

Zoo ging het langzaam naar het agentschap van den N. D. L., dat door massa's menschen belegerd werd.

Eerst moesten de noodzakelijke inklaringswerkzaamheden gedaan worden. Ik begaf mij naar de douane en maakte de gewone bezoeken; overal werd ik vroolijk en hartelijk begroet.

Dan ging het naar het agentschap terug, en nu wijdde ik mij met zeemans vastberadenheid aan de pers. Ik stond in het agentschap achter een balie, achter de toonbank van het kajuitenbureau, waarvoor zich een ongetelde menigte verdrong. Ik was geheel alleen en hield stand tegen honderden menschen, mannen en vrouwen, van wie ieder iets bijzonders weten wilde, ieder me iets vroeg, van het onbeduidendste persoonlijke tot de hoogste politiek. Een dame riep: „Do, captain, tell me, what is it like in a submarine?" een andere vroeg vol medegevoel: I say, is it true, that in Germany the babies are starving in want of milk?" . . . , terwijl een goed gevoede heer zijn belangstelling te kennen gaf met de vraag: „Say, captain, what did you live on?"

Herhaaldelijk werd mij ook gevraagd: „What do you know about the Emperors message, you brought over for Mr. Wilson?" Waarop ik even weinig bescheid kon geven als op de vraag: „When do you think to leave Baltimore again?"

Op al deze vragen en nog honderden meer moest ik met mijn arme stem alleen antwoorden. Ik stond daar als een golfbreker, de vloed brandde om mij, steeg hooger en hooger, en mijn geestelijk ik werd verzwolgen, om reeds den volgenden dag netjes stuksgewijze in de pers van een heel werelddeel weer op te duiken.

Mijn lichaam echter nam een weinig vermoeid een uitnoodiging in de Duitsche club aan, waar we in zuiver Duitschen kring onze aankomst vierden en met trots en liefde het strijdende vaderland thuis gedachten.

De volgende dagen zouden voor ons tot een voortdurend feest worden. Slechts wie Amerikaansche gastvrijheid en Amerikaansch enthousiasme kent, kan zich een voorstelling maken, hoe hartelijk we overal ontvangen werden. De menschen waren eenvoudig buiten zichzelf; het deed iemand in het diepst van zijn hart goed, te zien, met welk een oprechte sympathie alle Amerikanen onzen tocht en gelukkige aankomst doorvoelden, en hoe deze sympathie in ongebreidelde geestdrift tot uitdrukking gebracht werd.

Waar we kwamen, werden we stormachtig begroet; men schudde ons de handen, zong de Wacht am Rhein en gaf zich over aan wilde, geestdriftige ovaties. Het regende uitnoodigingen voor officieren en manschappen, feesten en partijen werden voor ons op touw gezet, en toen eens mijn twee officieren van de wacht met een bekende in een groot tuinlokaal herkend werden, brak de concertmuziek af, een schijnwerper werd op de heeren gericht, en onder algemeen gejubel speelde de kapel den Wacht am Rhein en het Amerikaansche volkslied.

Terwijl aldus de particuliere bevolking uit alle kringen ons haar sympathie voor onzen tocht en voor de „Deutschland" zonder terughoudendheid te kennen gaf, had ook de Amerikaansche regeering officieel haar houding bepaald ten opzichte van de vraag, of onze boot als zuiver handelsschip aan te merken was, of dat het, zooals het nadrukkelijke protest van de Engelsche en Fransche gezanten deed uitkomen, in zijn eigenschap van onderzeeboot zonder meer het karakter van oorlogsschip toekwam.

Den twaalfden Juli kwam uit Washington een regeeringscommissie van drie Amerikaansche marineofficieren, die onze „Deutschland" nauwkeurig te inspecteeren had. Daar geenerlei bewapening of ook slechts inrichtingen tot het aanbrengen ervan aan boord waren, konden wij den heeren rustig alles toonen.

Na een onderzoek van drie uren, dat door alle hoeken en vertrekken leidde en bij het rondkruipen in de gloeiend heete boot den betrokkenen menigen zweetdroppel kostte, stelde de commissie het zuivere karakter van de „U-Deutschland" als handelsschip vast. De heeren hielden hun bewondering voor de geniale constructie van het gansche schip niet achterwege en wezen vooral op den verbluffenden indruk dien het gecompliceerde mechanisme van alle machines op hen gemaakt had.

Ter eere van de geheele bemanning zetten de talrijke Duitsch-Amerikaansche inwoners van Baltimore een Duitsch feest op touw ten bate van het Roode kruis. Het werd in het „Cannstätter Park", een groot volkspark bij Baltimore, gevierd, met schiettenten, worsteltenten, openlucht-theaters, dansvloeren en verdere vermakelijkheden in de open lucht. Ik moet zeggen dat onze mannen zich hierbij ook op het vaste land goed hielden. Ze lieten zich dapper 't hof maken en waren niet verlegen. Toen het op dansen aankwam, stonden zij behoorlijk hun man, en een paar knappe kerels dansten met de dames van de gastheeren, alsof zij dat altijd zoo gewend geweest waren.

Het geheel was voor ons legendarische zeevaarders een doorloopende ovatie vol overvloeiende hartelijkheid. Honderden omringden ons, lieten ons telkens weer „lang leven" en wilden met ieder van ons gesproken hebben.

In 't bijzonder hadden ze het hierbij op mij voorzien; ik moest eenvoudig allen deelnemers aan het feest de hand drukken; daarop concentreerde zich ten slotte het algemeene verlangen.

Het vraagstuk was niet heel makkelijk op te lossen. Met niet weinig verlegenheid keek ik om mij en zag op de ongetelde handen, die zij mij toestaken, op de menigte vroolijk opgewonden menschen, die zich rond om mij bewoog en verdrong.

Eindelijk werd de volgende oplossing gevonden: ik werd in een comité-auto gezet, en de menigte werd door feestcommissarissen in de gedaante van politieagenten langs mij geleid, zoodat ik iedereen in het voorbijgaan een handdruk kon geven. Deze processie duurde ruim anderhalf uur, gedurende welke ik onafgebroken handdrukken uitdeelde. Ik verbaas me thans nog, dat ik mijn beide handen heel aan mijn armen gehouden heb.

Den twintigsten Juli kreeg „U-Deutschland" bezoek van den Duitschen gezant graaf Bernstorff, die met eenige heeren van de Zomerresidentie van het Gezantschap naar Baltimore gekomen was. Trotsch toonden we onze trouwe boot, welker bezichtiging door de bedrijvigheid van het reeds aan den gang zijnde laden en onder de vreeselijke hitte geen onverdeeld genoegen was.

Op den avond van den zelfden dag had toen bij den burgemeester van Baltimore ter eere van de aanwezigheid van den Duitschen gezant een officieel diner plaats, waaraan 's middags een maaltijd in kleinen kring in het Germania Clubhouse was voorafgegaan. Het feest bij den burgemeester, een uiterst beminnelijk heer, droeg een uitsluitend politiek karakter en werd slechts door politici en officieele personen bezocht. Er was een lange reeks van uitstekende gerechten en dranken, en volgens Amerikaansche gewoonte werden aan het einde bij het verschijnen van de eindelooze „drinks" een aantal speeches gehouden, waarin de aankomst van de „Deutschland" in Amerika en de beteekenis van dit feit voor de stad Baltimore en voor de Duitsch-Amerikaansche vriendschap verheerlijkt werd.

Toen verscheen in den tuin het stedelijke muziekkorps en zette den Wacht am Rhein en het Amerikaansche volkslied in, terwijl de Duitsche vlag met de Amerikaansche kruiselings ontplooit werd.

Dat was een mooi en vriendschapssymbool voor de beide volkeren, wier beider belangen in de vrijheid ter zee liggen.

Terwijl al deze festiviteiten plaats hadden en onze avonden haast voortdurend in beslag namen, was het lossen van onze boot reeds geëindigd, en was het laden begonnen.

De ontslapen Keizer-Koning van Oostenrijk-Hongarije, Frans Josef, op zijn doodsbed.